

deputacije, ki je šla k cesarju. A potem se je odtegnil javnemu delovanju in živel v miru do svoje smrti. Umrli je dne 20. aprila l. 1872. v 63. letu starosti.

Malo je mož, kateri bi bili tako krepko pospešili razvoj jugoslovanstva, kakor

Gaj. Zato je imé njegovo častito v njegovi ožji domovini, pa tudi Slovenci izrekamo s hvaležnostjo imé dr. Ljudevita Gaja. Mladini naši pa bodi vzgled pravega navdušenja za vzore, vzgled nepremagljive pridnosti!

Si, Deus, Te homines nossent!

S iz svetnega hrupa se mnogokrat sam
V goščavo napotim, kjer dviga se hram.
Na steni v svetišču očara me slika,
Izdolben napis nad podobo svetnika:
Si, Deus, Te homines nossent!¹⁾

Viharja sem zemskega, srčnega prost,
Strmim na podobo jedini tu gost.
Vzbudi se spomin mi nekdanje krivice,
Izvabijo slôva mi solze na lice:
Si, Deus, Te homines nossent!

Po sreči človeško srcé hrepení,
A v svetu nesrečne jaz gledam ljudi,
Bogova zlatá in mesá sta jim v čisli;
Moj duh se jih v hramu spominja in misli:
Si, Deus, Te homines nossent!

A. M.

Grad — življenje.

Kedár te v dolu, sivi grad,
Za cvetnimi motrím kostanji,
V srcé mi sili tajen jad,
Spomini se budé nekdanji . . .

Od daleč gledáš na raván,
Mogočno gledáš v dol na cvetje,
In vrt obkroža te prostrán,
Na vrtu krili mladoletje.

A zdi se mi, da sam stojêč
O prejšnjih snivaš časih davnih,
Nazaj si onih dnij želêč,
Ko bil svedók si bojev slavnih.

Zatrt je prejšnje slave kras,
Oglodal čas ti je zidine,
Ponosne plemkinje obraz
Ne gleda več z visoke line.

Utihnil je veselja smeh,
Iz strun glasóv ne vabi rôka;
Po grajskem vrtu mnogo leh
Zakrila gošča je visoka.

Kostanje boža vetra hlad,
Nikjer, nikjer ni čuti glasa. —
Življenje prešlo zdiš se, grad,
Spominov polno — a brez krasa.

Kedár zamišljena te jaz
Za cvetnimi motrím kostanji,
Temà mi lega na obraz,
Spomini se budé nekdanji . . .

Gorislava.

¹⁾ Ko bi te, o Bog, ljudje poznali!

